

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5SŽ/22/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010146
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013010146.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Júlie Horskej, v právnej vec navrhovateľky Markízy - Slovakia, spol. s r. o., Bratislavská 1/A, Bratislava, IČO: 31 444 873, zastúpenej advokátskou kanceláriou DEDÁK & Partners, s. r. o., so sídlom Mlynské Nivy 45, Bratislava, IČO: 35 906 464, proti odporkyni Rade pre vysielanie a retransmisii, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/066/2013 z 27. augusta 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne z 27. augusta 2013 č. RP/066/2013 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľka j e p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v sume 500 Eur do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozhodnutím odporkyne č. RP/066/2013 z 27. augusta 2013, odporkyňa - Rada pre vysielanie a retransmisii (ďalej aj „Rada“) v správnom konaní č. 150-PLO/O-1609/2013, ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov, postupujúc podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z., rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť podľa ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že v rámci programu „Vý nám taky, šéfe!“ odvysielaného na programovej službe TV MARKÍZA dňa 30. decembra 2012 o cca 15:15 hod. odvysielal:

- o cca 15:19 hod. zvukovo-obrazový prostriedok oddeľujúci reklamu od iných častí programovej služby a reklamný blok (ďalej aj ako „reklama“), ktorých priemerná hladina intenzity zvuku bola o 8,933779408 dB vyššia ako priemerná hladina intenzity zvuku päťminútového úseku programu, ktorý po vysielaní reklamy nasledoval, čím došlo k odvysielaniu reklamy spôsobom, že jej zvuková intenzita bola vyššia ako zvuková intenzita programu vysielaného v čase tesne nasledujúcim po jej odvysielaní,

- o cca 15:41 hod. reklamu, ktorej priemerná hladina intenzity zvuku bola o 11,82523506 dB vyššia ako priemerná hladina intenzity zvuku päťminútového úseku programu, ktorý vysielať tohto reklamného bloku predchádzal a o 9,725776832 dB vyššia ako priemerná hladina intenzity zvuku päťminútového úseku programu, ktorý po vysielať reklamy nasledoval, čím došlo k odvysielať reklamy spôsobom, že jej zvuková intenzita bola vyššia ako zvuková intenzita programu vysielaťného v čase predchádzajúcom jej vysielaťniu ako aj v čase tesne nasledujúcom po jej odvysielaťní,

- o cca 16:13 hod. reklamu, ktorej priemerná hladina intenzity zvuku bola o 12,55145526 dB vyššia ako priemerná hladina intenzity zvuku päťminútového úseku programu, ktorý vysielať tohto reklamného bloku predchádzal a o 9,334832071 dB vyššia ako priemerná hladina intenzity zvuku päťminútového úseku programu, ktorý po vysielať reklamy nasledoval, čím došlo k odvysielať reklamy spôsobom, že jej zvuková intenzita bola vyššia ako zvuková intenzita programu vysielaťného v čase predchádzajúcom jej vysielaťniu ako aj v čase tesne nasledujúcom po jej odvysielaťní,

- o cca 16:46 hod. reklamu, ktorej priemerná hladina intenzity zvuku bola o 11,00904484 dB vyššia ako priemerná hladina intenzity zvuku päťminútového úseku programu, ktorý vysielať tohto reklamného bloku predchádzal a o 8,955671921 dB vyššia ako priemerná hladina intenzity zvuku päťminútového úseku programu, ktorý po vysielať reklamy nasledoval, čím došlo k odvysielať reklamy spôsobom, že jej zvuková intenzita bola vyššia ako aj v čase tesne nasledujúcom po jej odvysielaťní, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 5.000 Eur podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Ďalej vo výroku rozhodnutia uviedla, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila,“ a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia splatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet: XXXXXXXXXXX/XXXX, VS XXXXX, KS XXXX.

Svoje rozhodnutie odporkyňa odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, popisom skutkového stavu uvedeným v oznámení o začatí správneho konania, záznamom zvukovej stopy vysielaťnia programovej služby TV MARKÍZA zo dňa 30. decembra 2012 v čase od cca 15:15 hod. do cca 17:02 hod. vyhotovený zaznamenávacím zariadením Rady, z ktorého bolo vykonané zistenie rozdielu zvukovej intenzity posudzovaných reklamných blokov (ďalej len „Predmetný záznam“), vyjadrením účastníka konania a záznamom o vykonaní merania spolu s jeho prílohami.

Pri určovaní sankcie a jej výšky prihliadla odporkyňa na skutočnosť, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť pre správny delikt), čo platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z. z.. Odporkyňa rozhodla o uložení sankcie podľa ustanovenia § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorou je podľa kogentného zákonného ustanovenia pokuta. Prihliadla na skutočnosť, že účastník sa porušenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. dopustil už v minulosti, poslednými rozhodnutiami vo veci porušenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. bola účastníkovi konania rozhodnutím č. PL/12/2010 uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona, rozhodnutím č. RL/40/2010 uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona, rozhodnutím č. RL/39/2010 uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona, rozhodnutím č. RL/38/2010 uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona, rozhodnutím č. RL/37/2010 uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona a rozhodnutím č. RP/48/2010 uložená sankcia - pokuta vo výške 3.320 Eur. Rada pri určovaní výšky pokuty vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia (išlo o opakované porušenie ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., rozsah a dosah vysielaťnia, trvanie správneho deliktu, spôsob porušenia povinnosti a následky porušenia povinnosti.

Proti tomuto rozhodnutiu podala navrhovateľka na Najvyššom súde Slovenskej republiky v zákonnej lehote opravný prostriedok [§250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] namietajúc, že konanie správneho orgánu predchádzajúce rozhodnutiu trpí takými vadami, ktoré malo vplyv na zákonnosť jeho rozhodnutia.

Navrhovateľka ďalej namietala nedodržanie zásady súčinnosti správneho orgánu s účastníkmi konania, zásady materiálnej pravdy a zásady materiálnej rovnosti osôb pred zákonom. Odporkyňa sa odvoláva na svoje rozhodnutie č. RZK/73/2008; navrhovateľka však nebola účastníkom tohto konania, obsah rozhodnutia nepozná a nenachádza sa ani na internetovej stránke odporkyne. Navrhovateľke nie je

známy žiaden dokument, ktorým by vysielatelia v roku 2008 mali odsúhlasiť metódy merania zvukovej intenzity. Navrhovateľka sa domnieva, že odporca ako orgán verejnej moci voči nej koná neodôvodnene represívne, nerešpektuje požiadavky a návrhy navrhovateľky a kladie na ňu neprimerané požiadavky.

Na nariadenom pojednávaní navrhovateľka uviedla, že sa nestotožňuje s metodikou merania intenzity zvuku odporkyňou založenú na 5 - minútovom časovom úseku pred a po vysielaní reklamy, nakoľko táto metodika nezodpovedá požiadavke § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorá vychádza z časového úseku vymedzeného tesne pred a po odvysielaní reklamy. Tieto závery podľa navrhovateľky potvrdil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3SŽ/19/2012, tak ako je to uvedené v opravnom prostriedku.

S poukázaním na vyššie uvedené skutočnosti a postup odporkyne ako správneho orgánu ako aj na v nadväznosti na poukázané rozhodnutie najvyššieho súdu, navrhla, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/066/2013 zo dňa 27. augusta 2013 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

V prípade úspechu si navrhovateľka uplatnila náhradu trov konania.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie navrhovateľky uviedla, že má za to, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej mala za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku, a že navrhovateľka nebola na svojich právach ukrátená rozhodnutím, ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom. Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/066/2013 zo dňa 27. augusta 2013, ako právne správne potvrdil.

Na nariadenom pojednávaní sa odporkyňa plne pridrжала písomného podaného vyjadrenia, na obsahu ktorého zotrvala. Poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2SŽ/7/2012, ktoré bolo vydané následne po rozhodnutí vo veci sp. zn. 3SŽ/19/2012 a v ktorom najvyšší súd potvrdil správnosť zvoleného referenčného rámca 5 minút. Na záver uviedla, že metodika, na základe ktorej postupovala Rada, vychádza zo znenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorý zakazuje práve rozdiel hlasitosti medzi reklamou a programom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal vec z dôvodov a rozsahu opravného prostriedku (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, opravný prostriedok prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) dňa 29. mája 2014 a oboznámil sa s vyjadreniami účastníkov a s obsahom administratívneho spisu č. 150-PLO/O-1609/2013 dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľky nemožno priznať úspech.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľky bolo posúdiť, či navrhovateľka odvysielaním týchto programov porušila zákonné ustanovenie špecifikované odporkyňou v rozhodnutí, a či teda sankcia bola uložená v súlade so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jej závery zodpovedajú zásadám logického myslenia, a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 150-PLO/O-1609/2013 zo dňa 26. marca 2013, ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľky dňa 15. apríla 2013. V spise sú pripojené obrazovo-zvukový záznam zvukovej stopy, záznam o vykonaní merania. V pripojenom administratívnom spise sa ďalej nachádza vyjadrenie navrhovateľky k správnomu konaniu zo dňa 03. mája 2013, ktoré bolo Rade doručené dňa 09. mája 2013, zápisnica o hlasovaní Rady zo dňa 27. augusta 2013 a napadnuté rozhodnutie Rady.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“, ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonitosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficáty, môže reagovať jednak tým, že uloží správneho orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Predmetom preskúmaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľke uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ a § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti podľa § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z.. Podľa § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. vysielaná reklama a telenákup nesmú byť vysielané takým spôsobom, že zvuková intenzita ich vysielania je vyššia ako zvuková intenzita zložiek programovej služby vysielaných v čase predchádzajúcom vysielaniu reklamy alebo telenákupu, ako aj v čase tesne nasledujúcom po ich odvysielaní. Takýto spôsob vysielania sa použije aj pri vysielaní zvukovoobrazových prostriedkov oddeľujúcich reklamu alebo telenákup od iných častí programovej služby podľa odseku 1.

Podľa ustanovenia § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažne porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d/ Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e/].

Pokutu Rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil

samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3.319 Eur do 165.969 Eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 Eur do 49.790 Eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

V zmysle ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. vysielaná reklama a telenákup nesmú byť vysielané takým spôsobom, že zvuková intenzita ich vysielania je vyššia ako zvuková intenzita zložiek programovej služby vysielaných v čase predchádzajúcim vysielaniu reklamy alebo telenákupu, ako aj v čase tesne nasledujúcom po ich odvysielaní. Takýto spôsob vysielania sa použije aj pri vysielaní zvukovo-obrazových prostriedkov oddeľujúcich reklamu alebo telenákup od iných častí programovej služby podľa odseku 1. Citované ustanovenie bolo zavedené zákonom č. 13/2007 Z. z. s účinnosťou od 01. februára 2007. Z dôvodovej správy k zákonu č. 13/2007 Z. z. vyplýva, že „cieľom novely zákona je odstránenie rušivých momentov pri sledovaní vysielania programových služieb, alebo ďalších zvukových, obrazových, alebo zvukovoobrazových informácií určených na príjem verejnosťou. Viacerí vysielatelia zvyšujú zvukovú intenzitu počas vysielania reklamy a oznamu o sponzorstve programu, čím vysielanie pôsobí rušivo a potiera program vysielaný pred reklamou. Vysielateľ je povinný zabezpečiť, aby sa nezvyšovala intenzita zvuku počas vysielania reklamy, pri vysielaní zvukovoobrazových prostriedkov oddeľujúcich reklamu alebo telenákup od iných častí programovej služby a rovnako pri vysielaní oznamu o sponzorstve programu. Táto novela nemá zámer odstrániť reklamu, či sponzorstvo z televíznej obrazovky a už vôbec nie je jej cieľom znížiť trh reklám, ktorý je dôležitý pre samotnú existenciu rôznych televízií. Výsledkom tejto novely má byť len úprava formy a spôsobu uvádzania reklamy, telenákupu a oznamu o sponzorstve programu tak, aby ich prezentácia bola v štandardnej forme, v akej sa prezentujú všetky ostatné televízne programy, a teda aby intenzita zvuku bola na rovnakej úrovni a neobťažovala tak príjemcu, teda samotného diváka. V dnešnej technicky pokročilejšej dobe existujú televízne prijímače so zabudovanou ochranou, ktoré tento problém riešia samé, avšak väčšina slovenských domácností si z finančného hľadiska nákup takejto techniky dovoliť nemôže, a preto považujeme za správne upraviť tento nepriaznivý stav týmto návrhom novely.“

Z ustanovenia § 34 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. a jeho gramatického a logického výkladu vyplýva, že sa skúma pomer zvukovej intenzity zložiek programovej služby a zvukovej intenzity reklamy alebo telenákupu vysielaných v rámci určitej zložky programovej služby. Nejde o vzájomné porovnávanie zvukovej intenzity jednotlivých reklamných blokov zaradených do zložky programu; inak povedané, neskúma sa, či viaceré reklamné bloky zaradené do toho istého programu sú rovnakej zvukovej intenzity alebo rozdielnej zvukovej intenzity. Ide o porovnávanie zvukovej intenzity vysielania reklamy alebo telenákupu so zvukovou intenzitou programu, ktoré reklame alebo telenákupu bezprostredne predchádza a ktoré za ním nasleduje, teda v rámci kontinuálneho priebehu programu. Preto je reálne, že reklamné bloky budú zaradené do častí programu, ktorých zvuková intenzita sa bude líšiť. V takom prípade je povinnosťou vysielateľa v zmysle § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. zabezpečiť primeranosť zvukovej intenzity vysielanej reklamy alebo telenákupu vo vzťahu k zvukovej intenzite programu, do ktorého sú zaradené. Účelom ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je odstránenie rušivých momentov pri sledovaní vysielania programových služieb, aby reklama alebo telenákup neobťažovali príjemcu, teda samotného diváka, nadmerným hlukom v porovnaní so sledovaným programom. Nie je prijateľné, aby vysielateľ určil stabilnú zvukovú intenzitu reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na to, či budú vysielané v hlučnej časti programu alebo v tichej časti programu. Kým v hlučnej časti programu zvuková intenzita vysielanej reklamy nemusí predstavovať porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., v tichšej časti programu vysielaná reklama tej istej zvukovej intenzity ako v hlučnej časti programu už predstavuje porušenie § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. a tým aj vyvodenie deliktuálnej zodpovednosti vysielateľa za správny delikt. Vychádzajúc z uvedeného, vysielateľ je povinný zohľadniť zvukovú intenzitu jednotlivých častí programu, do ktorých zaradil vysielanie reklamy alebo telenákupu, a prispôbiť tomu aj zvukovú intenzitu reklamy alebo telenákupu. Opačný výklad by bol v rozpore s účelom ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z..

Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že sa oboznámil s rozsudkom najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 3SŽ/19/2012 z 29. januára 2013, avšak s jeho závermi sa nestotožnil. Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽ/19/2012 nie je zrejmé, či sa najvyšší súd zaoberal aj

teleologickým výkladom (e ratione legis) ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., tak, ako to je v predmetnej právnej veci. Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnej právnej veci zároveň poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/2007 a sp. zn. III. ÚS 274/2007, podľa ktorých „pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvoradne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca musí sa od neho odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom“. Taktiež podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. I. ÚS 351/2010 z 05. októbra 2011 „k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v takom prípade, kedy sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Jazykový výklad môže totiž v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu predstavovať len prvotné priblíženie sa k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti či nesprávnosti výkladu, resp. na jeho doplnenie či upresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy, postavené na roveň gramatickému výkladu v tomto prípade systematický a teleologický výklad, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný konektív pri zistení obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy, a to najmä v prípade, keď existuje - ako v tomto prípade - určité napätie medzi doslovným a teleologickým či systematickým výkladom“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z administratívneho spisu preukázané, že navrhovateľovi bolo známe rozhodnutie odporcu č. RZK/73/2008, ktorým odporca určil, že k porušeniu § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. dochádza až v prípade, ak je rozdiel hladín intenzít vysielania 5 minút predchádzajúceho reklame alebo po nej nasledujúceho a reklamy väčší ako 6 dB, pretože právna zástupkyňa navrhovateľky preukázateľne uvedené rozhodnutie prevzala 11. mája 2010 v správnom konaní č. 119-PLO/O-1808/2010, čo preukazuje v administratívnom spise založená doručka. Odporkyňa v uvedenom rozhodnutí uviedla, že prah rozlíšiteľnosti úrovne hlasitosti sa mení v závislosti od spektrálneho zloženia signálu, ale aj od hlasitosti jeho jednotlivých zložiek; posudzujú sa čisté osamelé tóny bez maskovania. Pre posúdenie reálneho zvukového signálu treba zobrať do úvahy, že ide o zmes veľkého počtu tónov s rôznou intenzitou aj s rôznou dobou trvania. Vnímanie rozdielov v intenzite je subjektívnou záležitosťou, na ktorú majú vplyv napríklad technické parametre vysielaného programu, spôsob šírenia prenosu a kvalita signálu, kvalita koncového zariadenia diváka, sluch diváka a podobne. Z uvedených dôvodov bolo potrebné stanoviť prah rozlíšiteľnosti úrovne hlasitosti na takej úrovni, ktorá na jednej strane bude prihliadať na tieto aspekty a nebude v rozpore s § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z.. Odporkyňa po zvážení všetkých uvedených aspektov určila, že zvuková intenzita vysielanej reklamy a telenákupu bude vyššia ako zvuková intenzita zložiek programovej služby v tom prípade, ak rozdiel jednotlivých úrovní zvukovej intenzity bude väčší ako 6 dB.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 5 druhá veta správneho poriadku v spojení s § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Preto ak odporkyňa v skutkovo zhodnej veci určila, že skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. bude zakladať až rozdiel jednotlivých úrovní zvukovej intenzity reklamy a programovej zložky vyšší ako 6 dB a toto kritérium dodržiava, nie je dôvod meniť ho ani v tejto právnej veci.

Zároveň Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že ustanovenie § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. odporkyne poskytuje možnosť voľnej úvahy v určení výšky zvukovej intenzity, ktorá predstavuje konanie smerujúce k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu, nakoľko zákonodarcu v ustanovení § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. uviedol, len slovo „vyššia“ bez numerického vyjadrenia. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutí vydaných na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), súd preskúmava iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom; súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 v spojení s § 250I

ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že správne uváženie odporkyne v určení výšky zvukovej intenzity vysielanej reklamy a programovej služby nevybočilo z hraníc stanovených zákonom, je primerané a zodpovedá účelu ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. vyjadrenému zákonodarcom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil porušenie zásady aktívnej súčinnosti s účastníkmi konania ani zásady materiálnej pravdy. Navrhovateľka bola poučená o možnosti nahliadať do administratívneho spisu, vyjadrila sa k začatiu správneho konania ako aj k jeho podkladom, mala vedomosť o rozhodnutí odporkyne č. RZK/73/2008. Navrhovateľka nebola znevýhodnená oproti iným vysielateľom, pretože odporkyňa aj u iných vysielateľov dodržiava kritérium prekročenia zvukovej intenzity vysielanej reklamy alebo telenákupu v porovnaní so zvukovou intenzitou programu o 6 dB.

Odporkyňa preto správne rozhodla, že navrhovateľ porušil ustanovenie § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., zohľadnila objektívnu zodpovednosť právnickej osoby za správny delikt (teda bez ohľadu na zavinenie); mieru prekročenia zvukovej intenzity reklamy v porovnaní so zvukovou intenzitou programovej služby vysielanej bezprostredne pred reklamou čo aj zohľadnila pri ukladaní sankcie v dolnej hranici zákonnej sadzby pokuty (navrhovateľke bola uložená pokuta vo výške 5.000 Eur v rámci zákonného rozsahu uloženia pokuty od 3.319 Eur do 165.969 Eur).

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporkyne definovaným v § 4 zákona č. 308/2000 Z. z., bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že toto ako vecne správne podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k tomuto zákonu.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenie § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, tak že navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal keďže v konaní nemala úspech a odporkyni zo zákona náhrada trov konania neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.